

КАКО ЈЕ ПРЕМИНУО МАКЕДОНСКИ
СЛИКАР ТОМО ВЛАДИМИРСКИ?

СЛИКАР УМИРАО,

ДОК СУ БОЛНИЦЕ ТРАЖИЛЕ УПУТ

● Драма је почела на каменом мосту у Скопљу ● Уметнику позлило за воланом, а други возачи мислили да је мотор у квару ● Чак и милиционар није приметио драму ● Затајила савест здравствених радника ● Сведоци запањени

СКОПЉЕ, 17. — Усред Скопља и усред бела дана умро је познати македонски сликар Томо Владимирски. Умирао је уметник наочиглед многих, али то најпре нико није приметио. Кад су појединци приметили драму и прискочили у помоћ, затајила је савест здравствених радника. Затајила је на нечувен начин.

● Томо Владимирски возио је аутомобил „ами 8“. У једном тренутку му је позлило. Он је зауставио возило, али су возачи иза њега помислили да је реч о квару на колима. Догодило се то на каменом мосту. Догодило се то пре три дана. Сликара је већ сахрањен, али његова смрт остаје као страшна опомена. Слично више никад не би требало да се догоди.

Драма на мосту

У ствари, све почиње код каменог моста. Владимирски је пре три дана пошао на сервис. Возио је до половине каменог моста. Било је отприлике 9 сати. Онда му је позлило. Крајњим напорима успео је да пређе мост, али, пошто више није био у стању да вози, зауставио се.

Наслонио је главу изнад волана. Колона аутомобила, који су иза „амија“ долазили бивала је све већа. Возачи су нестрпљиво трубили не би ли тако натерали „колегу“ са чеда колоне да крене. Али, све је било узалуд.

Појавио се ту дежурни саобраћајцац. Пришао је „недисциплинованом возачу“. Љутио се викао. Није чак ни запознао да возач умире.

Нашло се ту неколико пролазника, који су помогли саобраћајцу да возило одгуре на страну. Саобраћај је настављен.

Изгледало да ће беспомоћни човек умрети без ичије помоћи, јер није био у стању ни да проговори.

Случајно се у близини заде сила инж. Злата Дракулска. У возачу је препознала познатог сликара. Притрчала је, отворила врата аутомобила, али је возач био сав згрчен и чврсто се држао за волан.

Притрчали су у помоћ економист Миле Филиповски и возач Милоје Стојменовић.

Једва су згрчено тело померили на суседно седиште. Онда је возач Стојменовић сео за волан. Сви троје су појурили у Градску болницу. Сумње више није било — човек само што није умро.

Али, онда се догодило најгоре. У Градској болници дежурна сестра није хтела ни да чује да прими пацијента без лекарског упута.

Кад је умро

— почастити!

— Такав безобразан однос не могу да замислим — говори сада потресени економист Миле Филиповски. — Човек није умро, а они траже упут.

Није се имало куд. Обратили су се Служби за брзу помоћ, али ни ту није помогло. Немају слободне аутомобиле.

— Остали смо беспомоћни — прича даље Филиповски. —

Слурили смо се до Интерне клинике при Медицинском факултету. Али, и за тамо нисмо имали упут. Човек је тако умро, чекајући да се људи у белом мантилима смилију.

Посмртни остаци познатог сликара сахрањени су на градском гробљу „Бутел“ са свим почастима.

Михаило Поповски